

Aikidojournal N°29F – 2/2009 Extrait du 3e partie	<h1>Alain Peyrache</h1> <p>Veel Aikidoka's, door toedoen van hun overmatige ego, zijn niet in staat autonoom te worden</p>
--	--

Waarom mijn leerlingen naar mijn les komen? Niet vanwege mijn graden, die heb ik niet, maar vanwege de kwaliteit van mijn onderwijs. Maar het is niet voldoende een goede dojo te hebben, een goede leraar te zijn, veel lessen te doen, het functioneert goed door een goed Aikidoka te zijn; we vinden het yin/yang principe. Maar er is meer nodig dan geluk om resultaat te behalen. Anders gezegd, als je gereedschap van goede kwaliteit gebruikt, kunnen we beter werk doen. Als je de middelen niet hebt, of niet de juiste noodzakelijke condities hebt om goed werk te doen, dan met de beste wil van de wereld, met alle kwaliteit van de wereld, is het onmogelijk. Wat je vaardigheden ook mogen zijn, een wortel zal nooit groeien op beton. Aan de andere kant in goede aarde, hangt het af van de expertise van de boer. Als hij ondeskundig is, is het resultaat niets. Wat ik bedoel is dat zelfs met een goede leraar het niet zeker is dat u Aikido doet. We maken geen kromme boom recht, niet meer dan men een wortel laat groeien in ongeschikt terrein. Vele Aikidoka's, door toedoen van hun overmatige ego, zijn niet in staat autonoom te worden. Aikido is een instrument: als u de gebruiksaanwijzingen niet respecteert, toont u uw incompetentie en het instrument gaat kapot of wordt nutteloos...Echter, zelfs wanneer u de aanwijzingen van de fabrikant opvolgt, is het niet zeker dat u een goed resultaat behaalt: dat hangt af van uw persoonlijke kwaliteiten. Dus wat doen we? We herhalen de les, de Ki, de Kokyo... iedere Aikido leraar kent ze goed: over de hele wereld hetzelfde verhaal, maar technisch verandert er veel omdat er geen afstemming is: als u goed kijkt, doen ze het meeste van de tijd precies het tegenovergestelde van wat ze zeggen. We hebben bewijs bij hun uitleg over ma-ai: "Je moet de partner niet in gevaar brengen", terwijl in feite hij u bespringt en u zelfmoord pleegt. Dus uiteraard de lijst met technieken, hoe meer je er kent...u gaat een lijst maken van staande technieken, hetzelfde op de knieën en hetzelfde voor hanmi handachi. Het enige probleem is dat hanmi handachi, suwari waza, daar niet voor is gemaakt. Hanmi handachi is een situatie waarbij je half verlamd bent, fysiek overheerst wordt in verhouding tot een mobiele partner, Hoe met de lessen van Aikido kom je uit deze situatie? Het gaat niet om dezelfde technieken te doen als staande, hetgeen zinloos zou zijn en dat is bovendien niet uitvoerbaar. Maar de vraag is: wat zijn de lessen in deze techniek die u toestaat uit deze situatie te komen waar je wordt overheerst en half verlamd, waar je niet veel mogelijkheden hebt om te verplaatsen? Dat is wat interessant is. Het is niet het aantal herhalingen die u het afgelopen jaar heeft gedaan met uw beste partner om indruk te maken op een jury voor 10 minuten: dat heeft geen zin.

Op niveau van de pedagogische aanpak komt dit overeen met de inductieve en deductieve stappen: wanneer je van het specifieke naar het generieke gaat zal dat niet werken, terwijl de Oosterse aanpak is te gaan van globaal naar specifiek, dat wil zeggen begin bij iets dat niet perfect is, wat volledig overbodig is – misogi – dat alles verwijderd u, het polijsten van een diamant zodat deze glanst, en u gaat merken door dit te doen u gaat van globaal naar specifiek, en het specifieke zijn de Aikidolessen die u de hele tijd tegenkomt.

Vandaar uit bekeken benadert men zaken anders, maakt men andere keuzes, werken we anders, hebben we andere verstandhoudingen met elkaar, etc. En vinden we het functioneren van Aikido is al haar glorie!

Dat wil zeggen dat u de exacte betekenis van het principe "een leraar, een dojo" kent, dat in een dojo u de plek van de leerlingen en de positie van de leraar hebt. Als u leerling bent van de dojo, de leraar in zijn dojo zal eisen dat zijn onderricht wordt toegepast. Als iemand die niet mijn leerling is in mijn dojo komt, als het hem interesseert, wordt hij mijn leerling, als het hem niet interesseert,

doet hij wat hij wil. Maar ik zal niet oordelen over iemand die ander opvattingen heeft dan ik. Ik werk volgens mijn overtuigingen, anderen volgens hun overtuigingen, zo werkt dat, net als in de muziek, niet iedereen speelt de 5e symfonie. Anders zou het wel heel treurig zijn.

Er zullen mensen zijn volgens hun oordeel, volgens hun aspiraties een Aikido vinden dat hun pleziert, voor het grotere goed van Aikido, omdat er ook altijd een Aikido zal zijn dat iemand aanstaat, en dus zal Aikido blijven ontwikkelen. Terwijl het Franse administratieve systeem een volledig bedacht systeem oplegt, bestaat het niet buiten onze grenzen.

De overheid heeft de goedkeuring aan de UFA gegeven. Er zitten tien groepen in, met inbegrip van groepen die geen Aikido doen! Neem het Aiki Budo, sommigen van haar leden bekritiseert meester Ueshiba! Er is Kyudo – hoe komt het kyudo in een Aikido federatie? Dat betekent dat het overheidscertificaat mensen bestraft die geen Aikido doen. Het overheidscertificaat, wat is dat? Ik heb deelgenomen in zo'n jury, als bedenker van dit spul. Ik kan je zelfs vertellen waarom bepaalde zaken zijn uitgevonden. Waarom, de politiek heeft ze er geplaatst. Het rijkscertificaat (Brevet d'Etat) is een gemeenschappelijk deel, hetzelfde voor voetbal, rugby, welke sport dan ook. En er is het specifieke deel, wat een karikatuur is, gemaakt door onbekwame mensen, van wat we doen in judo en turnen. En dat is geen Aikido. Het rijkscertificaat (Brevet d'Etat) is een certificaat van incompetentie, gezien vanuit de ethiek van Aikido. Bovendien, als je de teksten neemt, op een groot schrijfblok (als dat), er zijn amper twee regels die over Aikido gaan. Een van mijn leerlingen, Jacques Bazin, heeft op zijn website van onze dojo een artikel geplaatst waar hij de officiële tekst behandelt:

Het Publicatieblad van de Franse Republiek nr. 113 2004/05/15 (tekst NOR: MJSK040072A) verscheen het officiële Besluit die de voorwaarden voor afgifte van dan graden door CSDGE (Commission specialisee des dans et grades equivalent) definieert. Op pagina 3 kunnen we lezen: **De commissie gesanctioneerd om dan en equivalente graden uit geven overeenkomstig met de sportieve en morele waarden van de beoefenaar.** Als een morele waarde leren we, p 9, dat de CSDGE in wezen een technische commissie is met als missie "het onderhouden van eenheid van rangen". De stuklijst van het document: we leren bijvoorbeeld technieken en vooruitgang zijn dus gedefinieerd in het document: we leren bijvoorbeeld dat werken met de jo gevraagd word vanaf eerste dan en voor het zwaard dat geldt vanaf derde dan. De technieken met meerdere aanvallers (futaridori) verschijnen pas bij vierde dan. In ieder geval in geval van derde dan, en dit wordt benadrukt p.4 van het tweede bijlage, dat men niet "een vrijheid van toepassing [van de technieken]" toont . p.5: **De graden tot en met vierde dan komen overeen met een vooruitgang in Aikido op technisch niveau. De vierde dan is het niveau "waar men begint de principes die bestaan in de technieken" te zien.** Het is pas vanaf vijfde dat het meesterschap moet worden uitgebreid met "meesterschap op geestelijk niveau".: de zevende dan "men manifesteert zijn ware zelf, vrij van hechten, hij ervaart een levensvreugde van leven hier en nu", en achtste dan, "voorbij aan leven en dood, de geest is helder en open, in staat tegenstrijdigheden te verenigen".

Hoe kan het dat een jury in een kwartier een kandidaat, die hij nog nooit heeft gezien, kan beoordelen? En dat de overheid zich bemoeit met mijn "spiritueel meesterschap", dat geeft me de kriebels. Het is niet ver van totalitarisme, met haar verschrikkingen...Men vraagt zich of hoe dit heeft kunnen gebeuren. Hoe kunt u het daar mee akkoord gaan? En als u de goedkeuring van Jeugd en Sport wilt hebben, moet u er lid van worden!

Het is kenmerkend voor het officiële Aikido: een leeg relaas van geen betekenis, een wirwar van jargon, een wirwar van filosofische concepten en zeer vage opvattingen waar niemand iets mee kan en zeer vaak heeft het geen relatie met de beoefening van Aikido. Ik zou graag willen weten hoe men evalueert "over leven en dood, de helder geest is open, het onverenigbare te verenigen". Deze commissie zou alleen in staat zijn om zich over de geschiktheid van een mens uit te spreken door waarnemen voorbij leven en dood! Wat betreft "het spiritueel meesterschap dat men van een hoge graad verwacht" , zij zou een aangelegenheid van de overheid zijn. Alle mensen die zich in dit systeem hebben aangemeld, ondersteunen en onderschrijven dat. Ze kunnen niet anders zeggen.

Persoonlijk, ben ik daar niet toe in staat.

Klopt het dat u lesgeeft aan beginners?

Maar natuurlijk.

En wat doet u met hen?

Aikido. Afgelopen dinsdag, tijdens de les die ik gaf er waren twee vrouwen van zestig die begonnen, in vijf minuten deden zij Ikkyo zonder problemen. Ik laat het je zien...

[demonstratie van techniek]

...en heel eenvoudig vanwege de coherentie.

U begint globaal, globaal die bij benadering en onvolmaakt is, u verbetert beetje bij beetje door iedere keer aandacht te hebben op een Aikido leer die u terug vindt in alle technieken. Wat eigenlijk gebeurt bij het doen van Ikkyo, is dat u een basis heeft opgesteld voor shihonage, voor irimi, voor de rest. En u werkt aan uzelf, wat het functioneren verandert en niet aan een lijst van technieken waar je niets mee te maken hebt.

Volgens de Oosterse traditie, leren we dat het verschil in potentie het leven creëert. Soortgelijke dingen, tezamen, dat is de dood... Dit is in tegenstelling tot de sportieve en administratieve systemen van denken. Het Japanse martiale onderwijs is gebaseerd op het koppel sempai/kohei. Dit is in tegenstelling tot het Franse educatieve systeem, maar precies van alle tradities en alle kunsten. Er zijn nog andere voorbeelden van inconsistenties of paradoxen: Het vallen in Aikido: is dat het einde van de techniek of een ontsnapping? Het is een ontsnapping, het is niet zoals in judo het einde van de beweging waar de partner of buiten gevecht wordt gezet. Het is een ontsnapping om het gevecht voort te zetten en te beschermen. Echter in de praktijk ongeacht welke oefenaar en ongeacht zijn graad en zijn ervaring is content wanneer de partner valt, wanneer hij rolt.

Dus hij is blij wanneer zijn beweging mislukt en de ander ontsnapt. Als u een tegenstander op zijn billen doet vallen, is hij dan uitgeschakeld of voldoende geneutraliseerd? Natuurlijk niet.

Wanneer u een techniek met een vriend doet, want men leert met een vriend, bij een vijand past men toe wat men heeft geleerd, omdat hij u niet de tijd geeft te leren, zal hij u eerder doden...maar je vriend wilt u niet verwonden, u heeft hem nodig om Aikido te doen, je kunt niet alles alleen, u moet hem in bescherming nemen.

Dus Aikido moet aangenaam zijn en partner sparen, teneinde te versterken en niet te beschadigen. Dezelfde oefening, op ieder moment, kan zeer gevaarlijk worden. Dat wil zeggen met dezelfde verplaatsing met hetzelfde functioneren wanneer je te maken hebt met een echte vijand, wordt hij definitief buiten gevecht gesteld, want hij is dood. Laten we een techniek als voorbeeld nemen: irimi...we projecteren de partner zoveel mogelijk om de mooiste val te maken. Dat is helemaal dom, want hij zal niet dezelfde val doen op beton. Echter, de Aikido beoefenaars beschikken over zeer duidelijk beeldmateriaal: de foto's, de bekende films die de oprichter tonen, die irimi uitvoert, hetzij met blote handen of met een wapen, tonen dat hij de hals slaat. Het is als whip-lash.

Aan de ene kant heb je een vriend, die je op zijn rug laat vallen, hij leert te ontsnappen en hij richt zich op; aan de andere kant heeft een vijand, u doodt hem. Het is dezelfde plaatsing, hetzelfde werk.

Dit is geen esoterisch werken...

Klopt. In de zin van de mens erachter...Het doel van dat alles is, de zin van *do* is zelfrealisatie.

Neem bijvoorbeeld de graden: u doet Aikido. *Ai* betekent harmonie; *ki* geest; *do* de weg die naar een werkelijkheid leidt, de zelfrealisatie. Hoe kun je uw kennis van Aikido waarderen door een dan of kyu graad? We moeten even dieper op de vraag ingaan. U wordt verteld: "U hebt zo'n niveau", dat wil zeggen dan men uw competentie kan meten. Direct vanuit oosters oogpunt is dat dwaasheid. In het Oosten meet men nooit de kwaliteit van iemand. De tijd die hij werkt, ook hier, men meet het niet. Men kan begrijpen: "het is warmer, het is minder warm". In muziek: "Ik hou van Beethoven, ik hou niet van Mozart": je waardeert het of je waardeert het niet. Maar we kunnen niet zeggen dat Beethoven een 15de kyu waard is en Mozart een 12de kyu. Dit zou idioot zijn. Pas op als ik zeg Oosten, ik bedoel de wijsheid en Oosterse traditie. Het is niet voldoende een Oosterling te zijn voor

deze aanpak die een deel van de bevolking betreft.

Hoewel de kwantumfysica werd uitgevonden door het Westen, zullen de Oosterlingen niet concluderen dat we allemaal expert zijn in kwantum wiskunde. En wanneer iemand u verteld "U bent 5e dan in ontwikkeling van uzelf", u hebt maling aan zijn woorden. Om zijn geestelijke ontwikkeling in waarde te doen dalen. Maar persoonlijk kan ik dat niet doen. Ik beken mijn onbekwaamheid. En ik heb geen leraar gehad die me ooit heeft geleerd de geestelijk ontwikkeling van mijn leerlingen te bepalen. Ik heb geen enkele gekend die het zelf deed. En ik wil het helemaal niet doen, want het is niet voor mij.

Maar er zijn zo veel mensen die op deze manier werken!

Ze weten niet wat ze doen! Ze doen een technisch gebaar en een lijst van technieken. En ze bereiden zich een jaar lang voor met hun beste vriend, hun favoriete *uke* en werken vijf uur per week om tien minuten indruk te maken op een jury. Het is vergelijkbaar met het werk van acteurs die een show opvoeren. Een vertegenwoordiging waarvan het resultaat aangenaam is om naar te kijken, goed gemaakt en esthetisch is. Maar krijgskundig, het perspectief van de Aikidoka, heeft dat geen zin, omdat op het slagveld een situatie nooit een tweede keer voorkomt. Beide benaderingen, die van de Aikidoka en die van de komiek, zijn tegengesteld in elk opzicht. Deze verwarring is die van het middel en het doel. Opvoedkundig, het is een van de grootste fouten. Het enige belang is dat het begrijpbaar is voor de Westerse meerderheid – en zelfs Oosterse die volgens het schoolse systeem werken. Dit stelt je in staat je ego te voeden en hiervoor wil de meerderheid grif betalen. Een omkoopbare professional die het niet zo nauw neemt kan het voor hem zien als mogelijkheid mensen afhankelijk te maken, gevangen. Zoals de Japanners zeggen, onzin moet men melden. In sommige Japanse scholen, krijgt u tegen vergoeding een diploma thuisgestuurd via de post. Wat een rommel!

We vinden het overal!

Omdat het het gemakkelijkste is om te doen: men neemt een martiaal gymnastiek met een jargon dat niemand begrijpt, bij voorkeur oosters en esoterisch, want niemand heeft kwalificaties en u kunt hen zeggen wat je wilt, al naar gelang u eigen persoonlijke en culturele waanbeelden. En van het ene land naar het andere, elk brengt zijn eigen culturele waanbeelden in die niets te maken hebben met Aikido, want dat is geen Aikido. Het is in ieder geval niet wat ik heb geleerd. Het is een wolk van rook die je incompetentie verbergt. Je weet iets niet uit te leggen: u zoekt toevlucht met een term uit het jargon. Het is Diafoirus, de dokter die Latijns spreekt om zijn onwetendheid te verbergen. Het is waar dat het niet gemakkelijk is, maar wanneer we leren met een gekwalificeerde leraar, is het voor u haalbaar, wat onze cultuur ook is, ongeacht onze oorsprong. Maar oefenen van technieken, lijsten van technieken zonder te weten wat het is, dat is het onderwijs van de mist. Men komt overal, behalve waar men wil.

Ik heb wel eens met meester Tamura gesproken, hij heeft ook gezegd: "Het is vreemd hier, het is vreemd..."

Het is normaal. Hij heeft een benadering die volledig anders is. Bovendien is hij daar nooit bij betrokken. Hij zei tegen zijn leerlingen: "Dat is uw Franse truc – jullie met je Franse trucs. Ik, ik doe Aikido, ik wel, want ik ben bewaarder".

Maar hij deed er niet veel tegen...

Integendeel! Dat is het probleem. Ik, ik zou het niet kunnen accepteren dat een van mijn leerlingen die naar mijn lessen komt 90% van zijn tijd iets anders doet. Want in dat geval ben ik waardeloos, ik saboteer mijn werk. Misogi geldt voor mij, maar geldt niet voor mijn dojo? Of misschien is het een economische keuze die me toestaat te leven en niets te doen en heb ik niets met de rest te maken. Er zijn misschien andere redenen, die ik negeer. In ieder geval is het nodig de keuzes van iedereen te respecteren: iedereen moet zijn eigen motivaties volgen.

Dit is niet a priori iets bijzonders: stel even voor, als voorbeeld, een eskimo die in Frankrijk

aankomt om een traditionele dans te leren en dat ze een Inuit (Eskimo) dans doen zoals de Britten of Elzassers met hun kostuums. Ook al is er niets te zien als het hem helpt te leven...

Het heeft voor mij geen twijfel dat meester Tamura heeft geaccepteerd terug te keren naar het oude systeem, waar ik ben begonnen, want hij had beperkingen die ik niet had. Meester Nakazano koos ervoor om naar Amerika te gaan om het niet goed te keuren. Zo heeft iedereen een antwoord. Er zijn dus verschillende Aikido lessen die ons keuze geven. Hij die tevreden is met een karikatuur van Aikido, die aan de waanideeën van de consument voldoet heeft niet dezelfde visie van Aikido die dat doet zonder compromis. De consument wil uiteraard Aikido oefenen.